

IZBA HANDLOWA I PRZEMYSŁOWA W KRAKOWIE

WIADOMOŚCI GOSPODARCZE

TYGODNIK INFORMACYJNY

POŚWIĘCONY SPRAWOM HANDLOWYM, PRZEMYSŁOWYM I GOSPODARCZYM.

Prenumerata wynosi w Krakowie i na prowincji:	
Całorocznie	Mp. 2.400.—
Półrocznie	" 1.500.—
Kwartalnie	" 800.—

Ogłoszenia: Cała stronica	Mp. 16.000.—
Pół stronicy	" 8.000.—
Ćwierć stronicy	" 4.500.—
1/8 stronicy	" 3.000.—
Za 1 wiersz nonpareilowy	" 80.—

Numer pojedynczy kosztuje 50 Mp.Nakład i własność Izby Handl. i Przem. w Krakowie. — Redaktor odpowiedzialny: *Dr Rudolf Beres.***Zwolnienie od akcyzy spirytusu na cele przemysłowe.**

Na skutek wniosku Ministerstwa Przemysłu i Handlu Ministerstwo Skarbu poleciło Izbowi Skarbowym zwalniać całkowicie od podatku spirytus czysty, względnie skażony, przeznaczony do wyrobu syntetycznych środków leczniczych (salwarsanu, neosalwarsanu, chloroformu i t. p.), lakierów, politory, eteru, barwników, półproduktów, oraz materiałów wybuchowych, po przedłożeniu przez zainteresowanych zaświadczeń odnośnych władz przemysłowych II instancji co do ilości zapotrzebowania.

Zezwolenia na pobór spirytusu do celów wyżej wymienionych udziela władza skarbową II-ej instancji, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z 28 X 1921, Dz. Ust. Nr 96, poz. 705.

Przewóz spirytusu i wyrobów spirytusowych.

W myśl rozp. min. z dnia 13 kwietnia b. r. (Dz. u. p. Nr. 33) zarządzone, iż każda przesyłka spirytusu i wyrobów wódczanych z wytwórni lub handlu hurtownego powinna posiadać świadectwo przewozowe z wymienieniem firmy wysyłającej i firmy odbierającej, miejsca przeznaczenia, liczby tary i ilości litrów przesyłanych wyrobów.

Jeden egzemplarz świadectwa przewozowego wysyła się razem z przesyłką, a przy ekspedycji koleją żelazną lub żegluga dołącza się do listu przewozowego (frachtu), drugi zaś po sprawdzeniu kontrola miejscowa odsyła za pośrednictwem

miejscowego inspektora skarbowego do inspektora w miejscu przeznaczenia przesyłki dla jej sprawdzenia.

Na beczkach i skrzyniach przesyłek należy oznaczać firmę wysyłającą i zawartość w litrach i flaszczkach.

Przesyłki wypuszczane z wytwórni i składów muszą być przewożone do miejsca przeznaczenia w tem opakowaniu, w jakim wyszły z wytwórni i składów; zabrania się sortowania, przepakowania i t. p. zabiegów w czasie przewozu.

Ekspedycją wyrobów spirytusowych mogą trudnić się tylko takie firmy ekspedycyjne, które posiadają na to uprawnienie od władzy skarbowej II instancji.

Uprawnienie takie może być w razie niestosowania się ekspedytora do przepisów skarbowych odebrane przez pomienioną władzę skarbową na czas jakiś lub na zawsze.

Wykaz ekspedytorów uprawnionych do przewozu spirytusu i wyrobów spirytusowych ogłasza się w Monitorze Polskim.

Ekspedytorzy powinni prowadzić rejestr ekspedjowanych przesyłek spirytusu i wyrobów wódczanych z wymienieniem daty przyjęcia i daty odesłania przesyłki, firmy wysyłającej, firmy odbierającej z oznaczeniem miejscowości, numeru i daty świadectwa przewozowego, faktury tudzież ilości ekspedjowanych skrzyń lub beczek z ich zawartością w litrach lub flaszczkach.

Rejestr ekspedytora podlega kontroli władzy skarbowej.

Przesyłki spirytusu i wyrobów wódczanych nie mające świadectwa przewozowego lub też niezgodne z tym świadectwem ulegają zatrzymaniu przez władzę skarbowe lub policyjne, które wdrożą odnośnie do pochodzenia i przeznaczenia prze-

sylek stosowne dochodzenie i prześlą takowe do rozporządzenia miejscowego inspektora skarbowego.

Zatrzymane przesyłki traktowane będą jako dowody rzeczowe i powinny być oddane na przechowanie do załatwienia sprawy osobom odpowiedzialnym.

Rozporządzenie niniejsze nabrało mocy obowiązującej z dniem 15 maja 1922 roku na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

Zakaz pędzenia napojów wysokowych z jęczmienia, owsa i ich przetworów.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia b. r. („Monitor Pol.“ Nr. 114) rozszerzono rozporządzenie z dnia 12 grudnia 1921 r. w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wysokowych z pszenicy, żyta i ich przetworów w kompanji gorzelniczej 1921/22 roku (Dz. U. R. P. Nr. 104 poz. 753) również na jęczmień, owies i ich przetwory.

Zakaz ten nie odnosi się do jęczmienia browarnianego, przeznaczonego wyłącznie do wyrobu piwa, tudzież do jęczmienia, przeznaczonego na wyrób siodu, który dodawać wolno do zacierów gorzelnianych w maksymalnej ilości 3% w stosunku do płodów zacieranych w gorzelnii.

Rozporządzenie powyższe weszło w życie z dn. 10 maja b. r.

Oplaty stemplowe.

Centralny Związek Polskiego Przemysłu Górniczego, Handlu i Finansów w Warszawie nadesłał Izbie następujący cykularz, dotyczący pobierania opłat stemplowych od najbardziej rozpowszechnionych transakcji, zaaprobowany na razie w formie nieurzędowej przez Ministerstwo Skarbu.

Centralny Związek czyni starania, aby Ministerstwo Skarbu cykularz ten oficjalnie zatwierdziło.

I. Potwierdzenie zamówienia:

a) które doręcza się konsumentowi, nabywającemu rzeczy ruchome nie do odsprzedaży, nie do przerobu, nie do bezpośredniego zużycia w przemyśle — 1%;

b) które doręcza się instytucji państwowej, nabywającej rzeczy ruchome nie do odsprzedaży, nie do przerobu, nie do bezpośredniego zużycia w przemyśle — 5%;

c) które doręcza się odsprzedawcy lub fabrykantowi, nabywającemu towar do przerobu lub do bezpośredniego zużycia w przemyśle — 0·2%;

d) które doręcza się instytucji państwowej, nabywającej towar do odsprzedaży lub do przerobu, lub do bezpośredniego zużycia w przemyśle — 0·1%.

Przykład:

Potwierdzenie zamówienia na węgiel:

- a) dla gospodarstw domowych — 1%;
- b) dla Ministerstwa Skarbu (opał) — 0·5%;
- c) dla L. J. Borkowski lub K. Rudzki (do odsprzedaży w zał. do zużycia — 0·2%;
- d) dla Radomskiej Dyrekcji Kolei Państwowej — 0·1%.

Opłata stemplowa powinna być uiszczona w terminie trzytygodniowym od daty potwierdzenia zamówienia. Formalność uiszczenia stempla załatwia się w Urzędzie Skarbowym, z wyjątkiem wypadków uzyskania zezwolenia na uiszczenie bezpośrednio związane z prowadzeniem specjalnej „księgi opłat“.

Przez rzeczy ruchome nabywane do bezpośredniego zużycia w przemyśle, należy rozumieć przedmioty, które w procesie produkcji podlegają zupełnemu zużyciu, służąc potrzebom produkcji, w myśl swego przeznaczenia przez zużycie, np. paliwo lub smary.

II. Zamówienia piśmienne.

Zamówienie piśmienne podlega opłacie stemplowej, oznaczonej w p. I. tylko o tyle, o ile jest dokumentem potwierdzającym przyjęcie oferty piśmiennej lub ustnej, czyli dokumentem, który ustanawia stosunki umowne pomiędzy stronami. Natomiast zamówienie piśmienne samo przez się nie podlega opłacie stemplowej. Należy więc odróżnić momenty następujące:

Podlega opłacie.

1. Oferta piśmienna lub ustna. Zamówienie piśmienne, rachunek. — Zamówienie i rachunek.

2. Oferta ustna. Zamówienie ustne, rachunek. — Rachunek.

3. Zamówienie piśmienne lub ustne. — Piśmienne potwierdzenie zamówienia, rachunek. — Potwierdzenie zamówienia i rachunek.

4. Zamów. piśm. lub ustne. Potwierdzenie zamówienia ustne, rachunek. — Rachunek.

5. Zamówienie piśm. lub ustne bez potwierdzenia, rachunek.

Rachunek.

Oferta jest zawsze wolna od opłaty. Zamówienie piśmienne podlega opłacie, o ile stanowi akceptację oferty. Potwierdzenie piśmienne przyjęcia zamówienia zawsze podlega opłacie. Rachunek zawsze podlega opłacie.

III. Rachunki.

a) na sumę do 500 mk. — wolne od opłaty;

b) na sumę powyżej 500 mk. — 0·2%.

Opłata 0·2% obowiązuje bezwarunkowo we wszystkich wypadkach, bez żadnego wyłączenia, nawet w wypadkach uprzedniego uiszczenia opłaty od zamówienia wzgl. od potwierdzenia zamówienia. Rachunki dla urzędników i instytucji państwowych. — również podlegają opłacie 0·2%. Jeżeli wystawca przed wystawieniem rachunku otrzymał już częściowe pokrycie, które odlicza od ogólnej sumy należności, to opłatę trzeba uiszczyć nie od reszty, lecz od całej sumy

należności. Nie wyłącza się również z sumy rachunku kwot stanowiących należności, za opakowanie, przewóz, ubezpieczenie, cło i t. p. z wyjątkiem rachunków komisjonerskich lub ekspedytorskich, które opłaca się od sumy należności z tytułu prowizji. Opłatę rachunków zagranicznych uiszcza się w ciągu dni 30, licząc od dnia następnego po otrzymaniu rachunku.

Za rachunek należy uważać pismo, które wystawca doręcza odbiorcy celem stwierdzenia należności za dostarczone towary lub inne rzeczy ruchome; za wykonane prace lub usługi; wreszcie za innego rodzaju świadczenia. Rachunki wystawione w innym celu np. dla informacji, czyli rachunki pro forma nie podlegają opłacie stempłowej. Z samego sformułowania rachunku pro forma powinno wynikać, że został on doręczony bez zobowiązania, dla informacji.

IV. Duplikaty i odpisy rachunków.

a) opłaconych stemplem w wysokości do 100 mk. podlegają tej samej opłacie co oryginały;

b) opłaconych stemplem powyżej 100 mk. — podlegają opłacie w wysokości 100 mk. jeżeli je przedstawiono razem z oryginałem do Urzędu Skarbowego dla odpowiedniej adnotacji na duplikacie;

c) opłaconych stemplem jak powyżej — o ile nie zostały opatrzone adnotacją Urzędu Skarbowego, podlegają tej samej opłacie co oryginały.

V. Pokwitowania.

a) Na sumę do 500 mk. — wolne od opłaty;

b) na sumę powyżej 504 mk. — 0,5%.

Wolne są od opłaty stempłowej pokwitowania, umieszczone na rachunkach i obligacjach, o ile dotyczą należności, wymienionej w rachunku lub obligacji; pokwitowania wydawane przez urzędy i instytucje państwowe, pokwitowania z odbioru pensji i wogóle wynagrodzenia personelu, pokwitowania wystawione w obrocie wewnętrznym przedsiębiorstwa, niektóre inne wymienione w ustawie z dnia 26/X. 1921. § 14.

Poświadczenie odbioru, podlegające opłacie 0,5% domniemywa wpłaty gotówkowe. Poświadczenie uiszczenia czekiem lub wekslem nie podlega opłacie stempłowej. Również zawiadomienia o przelewach bezgotówkowych nie podlegają opłacie stempłowej. Jeżeli więc po otrzymaniu od banku zawiadomienia o dokonany przelew z rachunku dłużnika na rachunek dostawcy, ten ostatni powiadomi dłużnika o zapisaniu odpowiedniej kwoty na dobro jego rachunku, to taki list będzie wolny od stempla.

„Przelane z rachunku WPana w banku....

na nasz rachunek w banku..... mk. zapisaliśmy na dobro rachunku WP.....“.

Nie podlegają opłacie pokwitowania z odbioru towarów, materiałów, produkcji i t. p.

Opłatę 0,5% od pokwitowań pobiera się niezależnie od 0,2% opłaty od rachunków i niezależnie od opłaty od umów, wzgl. od potwierdze-

nia zamówień lub zamówień. Może więc z tytułu jednej tranzakcji przypadać opłata trzykrotnie, o ile oczywiście wystawia się dokumenty powyżej wymienione. Kwity w formie listu podlegają opłacie na zasadzie ogólnej.

VI. Kto ponosi koszt opłaty i odpowiedzialność.

Jest rzeczą stron porozumieć się, kto ponosić będzie koszt opłaty stempłowej.

Wszakże niezależnie od tego, czy takie porozumienie nastąpiło oraz bez względu na to, który z kontrahentów zobowiązał się do ponoszenia kosztów opłaty stempłowej, odpowiedzialność wobec Skarbu Państwa ponoszą:

a) co do stempla od umów, potwierdzeń zamówień, względnie zamówień — obydwaj kontrahenci;

b) co do stempla od rachunków i kwitów — wystawca.

Odbiorca rachunku i kwitu odpowiada solidarnie z wystawcą tylko o tyle, o ile przed upływem miesiąca, licząc od dnia następnego po otrzymaniu rachunku lub kwitu nieostemplowanego lub niedostatecznie ostemplowanego nie zgłosi takiego dokumentu do Urzędu Skarbowego.

c) Co do stempla od rachunków i kwitów zagranicznych — wystawca solidarnie z odbiorcą, o ile wystawcą jest firma zagraniczna (nie zaś oddział zagraniczny firmy polskiej), to odpowiedzialność ponosi faktycznie tylko odbiorca.

Obecna sytuacja w przemyśle włókienniczym i papierniczym.

Poniżej podajemy część sprawozdania gospodarczego Ministerstwa przemysłu i handlu Dep. handlowego za miesiąc marzec, dotyczącą przemysłu włókienniczego i papierniczego.

Przemysł włókienny.

Przemysł bawełniany łódzki pracował w ciągu marca w dobrych warunkach. Pokrywa on zapotrzebowania na rynku wewnętrznym oraz eksportuje swe wyroby w znacznej ilości do Rosji, Rumunii, Łotwy i Estonji, oraz do Wiednia, który znowu przesyła je na Bałkan, do Gdańska, oraz tranzytem do Hamburga z ostatecznym przeznaczeniem do Indji. W przemyśle wełnianym koniunktury są mniej pomyślne, gdyż przeważnie tylko towary sezonowe i modne mają zbyt. To też niektóre fabryki chwilowo ograniczają produkcję. Eksport odbywa się głównie do Rosji, częściowo do Rumunii i do Wiednia, oraz na Gdańsk.

Przemysł dziany również chwilowo odczuwa pewien zastój.

Naogół jednak stwierdzić należy, że przemysł łódzki pracował prawie normalnie w stosunku do okresu przed kryzysem, obecna wytwórczość nawet bez rynków rosyjskich znajduje zbyt. Zainteresowanie wyrobami łódzkimi wzrasta. Oprócz kupców rumuńskich zjeżdżają licznie

hurtownicy wiedeńscy, a nawet pewna firma berlińska porobiła obstalunki, spodziewane są również większe obstalunki z krajów bałkańskich, dokąd udali się przedstawiciele przemysłu łódzkiego dla ostatecznego uregulowania eksportu. Niektóre fabryki łódzkie dostosowują już nawet swoją produkcję do wymagań krajów bałkańskich.

Wobec powyższego sprawa eksportu na większą skalę do Rosji, według opinii przemysłowców łódzkich, to sprawa zwiększenia wytwórczości i jako taka musi być oparta na trwałych podstawach.

W samym końcu marca konjunktury w przemyśle łódzkim zmieniły się znowu na niekorzystne, wobec zupełnego zastoju w handlu materiałami wełnianymi na rynku wewnętrznym i minimalnym popytem na towary bawełniane. Ponieważ jednak eksport towarów bawełnianych jest w dalszym ciągu intensywny, przemysł bawełniany nie odczuwa zastoju; przemysłowi zaś wełnianemu wobec wogóle słabszego eksportu grozi zastój, o ile stan na rynku wewnętrznym nie poprawi się po świętach.

Wobec niemożności ustalenia na razie przyczyn obecnego zastoju, trudno przewidzieć, kiedy nastąpi zmiana na lepsze. Ceny towarów jak bawełnianych tak i wełnianych utrzymują się na jednym poziomie. Natomiast ceny przędzy bawełnianej spadły od 10 do 25%. Ceny przędzy wełnianej nie spadły, oznacza to jednak zniżkę, gdyż jednocześnie ceny wełny na rynku światowym podniosły się od 10 do 20%.

W związku z podaną w poprzednim sprawozdaniu wiadomością o spaleniu się wielkiej przędzalni w Widzewie pod Łodzią, zanotować należy, że odbudowa jej prowadzi się w przyspieszonym tempie. Projektowany jest olbrzymi gmach i na maj już przewiduje się możliwość montowania maszyn. Maszyny są zamówione w Anglii, kolejka fabryczna na Górnym Śląsku. Całkowite uruchomienie tkalni i wykończalni widzewskiej natrafia na przeszkody z powodu braku przędzy, przeto zarząd Manufaktury widzewskiej zwrócił się do Ministerstwa przemysłu i handlu w celu uzyskania możliwości sprowadzenia przędzy zagranicznej. Na skutek jednak interwencji Ministerstwa przędzalnie łódzkie obiecały dostarczyć fabryce widzewskiej potrzebną jej ilość przędzy własnego wyrobu.

Wśród przemysłowców łódzkich panuje tendencja rokowania z wierzycielami francuskimi, angielskimi i belgijskimi o spłatę długów przedwojennych. Przemysłowcy posiadają kwity rekwizycyjne za zabrane towary, półfabrykaty i surowce, wystawione przez b. władze okupacyjne niemieckie. Przemysłowcy chcieliby kwitami tymi spłacić swe długi.

Wierzyciele zagraniczni mieliby przy pomocy swych rządów wyegzekwować te sumy z sumy odszkodowawczej, przyznanej Polsce w Spaa i przekraczającej w saldzie po rozliczeniu z Niem-

cami 20 miliardów franków złotych. Wartość rekwizycji przekracza wielokrotnie długi i jest zawarta w sumie przyznanych Polsce odszkodowań. Wierzyciele odnoszą się przychylnie do tych propozycji i jest nadzieja, że przy pośrednictwie rządów zainteresowanych sprawa ta zostanie pomyślnie załatwiona.

Wedle urzędowych notowań przedstawia się dowóz surowca do fabryk łódzkich za rok 1921 w następujących cyfrach:

W pierwszym półroczu, t. j. od stycznia do końca czerwca 1921 nadeszło do Łodzi kolejną: bawełny 18,514.940 kg., wełny 6, 586.900 kg., czyli w wagonach z górą 2.300 wagonów.

W półroczu drugim od lipca do końca grudnia 1921 roku nadeszło w ten sposób: wełny 6,399.317 kg., bawełny 21,590.485 kg., wagonów razem 2.760.

Razem więc sama tylko Łódź przerobiła w ubiegłym roku: bawełny 40,105.425 kg., wełny 12,986.217 kg. Do przewiezienia tego materiału potrzeba było 5.060 wagonów.

Dane zawierają tylko ilości surowca, wyładowane na stacjach w Łodzi, a więc bez uwzględnienia fabryki w Zgierz, Pabjanicach i Tomaszowie, które to fabryki łączy się zwykle w pojęciu łódzkiego centrum przemysłowego. Powyższe cyfry najlepiej obrazują rozmiary działalności i zdolność produkcyjną przemysłu włókienniczego, skoncentrowanego w Łodzi.

W przemyśle bielsko-bialskim uruchomiono wszystkie zakłady, w stosunku jednak do lutego w końcu marca produkcja trochę spadła z powodu ukończenia sezonu letniego. Wogóle w bieżącym okresie produkcja w stosunku do przedwojennej wynosi 33%. — Przyszły do skutku transakcje w sprawie eksportu z Niemiecką Austrią i Rumunją, większe zainteresowanie okazuje Jugosławia i bliższy Wschód — większe zakupy materiałów sukiennych porobił kupiec hurtowny turecki, placąc frankami francuskimi. Parę przedsiębiorstw bielskich otrzymało zamówienia na sukno do północnej Afryki i Syrii. Są również poważne widoki na eksport wyrobów bielskich do Skandynawji przez Gdańsk.

Dane cyfrowe dotyczące całokształtu przemysłu włókienniczego w Państwie Polskiem.

Przemysł włókienniczy b. Kongresówki posiada:

Przemysł wełniany:

Wrzecion czesankowych franc.	ok. 337.300
Wrzecion czesankowych angielsk.	88.300
Wrzecion zgrzebnych	500.000
Krosien mechanicznych	14.000
Krosien ręcznych	10.000

Przemysł bawełniany:

Wrzecion cienkoprzędnych	ok. 1,251.000
Wrzecion odpadkowych i wigonjow.	184.000
Krosien mechanicznych	35.000

Przemysł jutowy:

Wrzecion	ok.	15.212
Krosien	„	1.260
Zużycie surowca w r. 1913/14 wynosiło:		
Przemysłu wełnianego ton	ok.	61.000
Przemysłu bawełnianego ton	„	108.000
Przemysłu jutowego ton	„	20.000

Przemysł włókienniczy Białobielski posiada:

Przemysł wełniany:

Wrzecion czesankowych franc.	ok.	20.000
Wrzecion czesankowych angielsk.	„	10.000
Wrzecion zgrzebnych	„	70.000
Krosien mechanicznych	„	3.400

Przemysł bawełniany:

Krosien mechanicznych	ok.	990

Przemysł jutowy:

Wrzecion	ok.	7.100
Zużycie surowca w r. 1913/14 wynosiło:		
Przemysłu wełnianego ton	ok.	15.000
Przemysłu bawełnianego ton	„	1.500
Przemysłu jutowego ton	„	700

Przemysł wełniany Białostocki posiada:

Wrzecion zgrzebnych	ok.	100.000
Wrzecion mechanicznych	„	2.150

Bliższe szczegóły o stopniu uruchomienia posiadamy tylko co do fabryk zrzeszonych w Związku wielkiego przemysłu.

Dla orjentacji zaznaczamy, że zrzeszone w tym Związku firmy stanowią całokształt przemysłu bawełnianego i wełnianego czesankowego byłej Kongresówki i około połowy całego przemysłu wełnianego zgrzebnego i jutowego byłej Kongresówki.

Naogół zrzeszonych jest w Związku 96 firm. Stopień uruchomienia tych fabryk jest następujący:

Przemysł wełniany:

Uruchom. wrzecion czesankowych	ok.	160.252
Uruchom. wrzecion zgrzebnych	„	107.161
Uruchom. krosien mechanicznych	„	2.687
Uruchom. krosien ręcznych	„	351
Zatrudnionych robotników ok. 15.336 = 48,5%		

Przemysł bawełniany:

Uruchom. wrzecion cienkoprzędnych ok. 893.053		
Uruchom. wrzecion odpadkowych	„	60.133
Uruchom. krosien	„	19.134
Zatrudnionych robotników	„	48.425
Uruchomienie w stosunku do przedwojen. pod wzgl. ilości robotnik.	„	76%

Przemysł jutowy:

Uruchomienie wrzecion	ok.	9.896
Uruchomienie krosien	„	551
Zatrudnionych robotników około 2.361 = 46%		

Stopień uruchomienia przemysłu białobielskiego i białostockiego wynosi około 50%.

Eksport po za granicę Królestwa wynosił przed wojną około 75% produkcji, obecnie oceniamy wywóz w przybliżeniu na 25—30%.

W bardzo ważnej dla kraju sprawie uprawy i przeróbki lnu odbyła się w Centralnem Towarzystwie Rolniczem w Warszawie narada z udziałem przedstawicieli Ministerstwa przemysłu i handlu, Komisji Przemysłowej przy Min. Spraw Wojskowych, oraz przedstawicieli różnych organizacji gospodarczych, zainteresowanych w produkcji i przeróbce lnu ze wszystkich dzielnic Polski. Wszyscy zebrani stanęli na stanowisku, że istniejący zakaz wywozu lnu ujemnie odbija się na produkcji, gdyż niska cena produktów uprawy lnu na rynku wewnętrznym w porównaniu z innymi płodami rolnymi nie wytrzymuje kalkulacji i odstręcza od racjonalnej uprawy na większą skalę i wyższych gatunków, odpowiadających wymaganiom przemysłu. Obecnie głównie uprawiają len drobni rolnicy na własne potrzeby, a sprzedają tylko resztki, co wytwarza dotkliwy brak surowca w fabrykach płótna.

Zakłady Żyrardowskie, naprzykład, zdołały uruchomić zaledwie od 10—20% swych maszyn przedwojennych i jakoś płótna dużo pozostawia do życzenia. Ta sytuacja odbija się fatalnie na stosunkach gospodarczych polskich, gdyż nie pozwala wykorzystać wyjątkowo sprzyjających konjunktur, wytworzonych z powodu wycofania się z rynku międzynarodowego głównego dostawcy lnu, Rosji. Chwila obecna wymaga zatem podniesienia kultury lnu, celem wyrobienia mu marki światowej, oraz rzucenia go na rynki międzynarodowe wzamian choćby za inne surowce, jak bawełnę i jute. Zebrani uznali, że jedynie wolny wywóz za granicę może tę sprawę popchnąć naprzód. Jednak, aby dać możność przemysłowi lnianemu przystosowania się do nowych warunków, wskazanem jest wprowadzenie zasady wolnego handlu dopiero w sezonie przyszłym. Na czas obecny należy wprowadzić system udzielania pozwoleń kontyngentowych. Opinie te zostały przedstawione Głównemu Urzędowi przywozu i wywozu.

Wydział doświadczalny Centralnego Towarzystwa Rolniczego podjął się przeprowadzenia badań rejonów lnianych celem podniesienia kultury uprawy lnu. Poza tem uchwalono zwrócić się do Państwowego Instytutu w Puławach, żeby doświadczenia nad uprawą i przeróbką lnu zostały wprowadzone w zakres prac, podejmowanych przez Instytut. Nareszcie w celu utrzymania stałego kontaktu między producentami lnu, a przetwarzającymi go zakładami przemysłowymi został powołany komitet, składający się w równej liczbie z przedstawicieli obu zainteresowanych stron.

Przemysł papierniczy.

Rozwój przemysłu papierniczego ściśle jest zależny od rozwoju produkcji masy drzewnej i celulozy.

W Polsce pomimo sprzyjających okoliczności dla rozwoju papiernictwa wobec posiadania wła-

snego surowca drzewnego oraz obfitości wód, przemysł papierniczy rozwija się słabo.

Fabryk masy drzewnej, jako samodzielnych przedsiębiorstw, znajduje się obecnie w Polsce 5, a to 2 w Małopolsce (w Żakopanem i Czańcu), oraz trzy na kresach wschodnich. W b. Kongresówce i b. zaborze pruskim niema samodzielnych fabryk masy drzewnej, natomiast większość papierni posiada przy swych fabrykach oddziały, produkujące masę drzewną.

Produkcja celulozy rozwija się w Polsce bardzo słabo. Jedyna fabryka we Włocławku doszła w produkcji przedwojennej w roku 1914 do maximum produkcji rocznej 27.000 ton. Podczas wojny produkcja spadła, obecnie wynosi około 1.500 ton miesięcznie.

Własna produkcja masy drzewnej i celulozy nie pokrywa zapotrzebowania krajowych papierni i dopływ z zagranicy tych produktów jest konieczny.

Szmaty, potrzebne do produkcji papieru jako dodatek do masy drzewnej, b. Kongresówka przed wojną częściowo sprowadzała z zagranicy, natomiast pewne gatunki szmat wywoziła, a mianowicie do Niemiec szmaty lniane, do Rosji — białe bawełniane.

Przemysł papierniczy rozwinął się najpomyślniej w b. Kongresówce: na 17 papierni, egzystujących obecnie w Polsce — 12 przypada na byłą Kongresówkę — 3 na Małopolskę — 1 na Wołyń — 1 na b. dzielnicę pruską (uruchomiona dopiero w styczniu 1921 r. w Bydgoszczy).

Polskie fabryki papieru produkują prawie wszystkie gatunki papieru. Przed wojną Kongresówka sprowadzała brystol i wyższe gatunki papieru listowego głównie z Austrii, duże ilości papieru gazetowego z Finlandji. Około 60—65% wywodziła wyrabianego przez siebie papieru do Rosji.

W r. 1911 wywóz wynosił 14.400.000 kg. na sumę 6 milionów rubli, a wwóz 22.400.000 kg. na sumę 5 i pół miliona rubli. Bilans handlowy wykazał pół miliona rubli zysku.

W r. 1913 przemysł papierniczy zatrudniał w Kongresówce około 5.300 robotników, a wartość wyrobionego w tym roku papieru wyniosła 17 i pół miliona rubli.

W r. 1920 przeciętna miesięczna produkcja krajowych papierni wynosiła około 2.000 ton, w r. 1921 powiększyła się do 2.700 ton.

W razie uruchomienia całkowitego wszystkich znajdujących się w Polsce fabryk produkcja może osiągnąć 5.000 ton miesięcznie (100% produkcji przedwojennej).

Obecnie jest czynnych 14 papierni z 23 maszynami papierniczymi. Jedna papiernia w Małopolsce, spalona podczas wojny, odbudowywa się.

Prócz tego jest jeszcze czynnych w Polsce 8 fabryk tektur, oraz 15 fabryk papy dachowej.

Większość fabryk przemysłu papierniczego pędzona jest parą, niewiele z nich oprócz motorów parowych, posiada motory o niewielkiej sile.

Przeważnie papiernie polskie powstały przed 50—60 laty, przeto i urządzenia techniczne tych fabryk, choć z biegiem czasu częściowo w niektórych zmieniano, nie wszędzie stoją na wysokości rozwoju współczesnej techniki, co również utrudnia rozwój tego przemysłu i konkurencję z papierniami zagranicznymi. Poza tem znaczne oddalenie niektórych papierni od stacyj kolejowych stanowi jedną z ujemnych stron naszego papiernictwa.

Eksportuje się obecnie tylko bibułkę głównie do Bułgarji w niewielkiej ilości kilku wagonów rocznie.

Ponieważ roczne zużycie papieru w Polsce wynosi na jednego mieszkańca 4,2 kg., wobec tego całkowite roczne zużycie wynosi 113,4 milj. kg., obecna roczna produkcja krajowa wynosi 36,0 milj. kg., niedobór zatem wynosi 77,4 milj. kg.

Po całkowitem uruchomieniu przemysłu papierniczego produkcja krajowa wzrosnąć może do 60 milj. kg., przeto pokryje połowę krajowego zapotrzebowania przy obecnem nader niskiem spożyciu papieru.

Całkowitemu uruchomieniu przemysłu papierniczemu stoi głównie na przeszkodzie brak celulozy, jedyną bowiem fabryką we Włocławku produkuje połowę potrzebnej ilości. W przyznanej nam części Górnego Śląska znajdują się 2 fabryki celulozy, oraz 2 papiernie. Produkcję jednej z fabryk celulozy całkowicie zużywa własna papiernia. Produkcja drugiej zużywaną była dotąd przez papiernię tejże firmy, znajdującą się pod Wrocławiem.

Należy przypuszczać, że i w najbliższym okresie czasu ta celuloza nie zasili naszego rynku.

Ogólny kryzys przemysłowy dotknął przemysł papierniczy częściowo, gdyż tylko fabryki, produkujące wysokie gatunki, i nie był wywołany nadprodukcją, lecz wskutek tego, iż wobec podniesienia się wartości i pewnej stabilizacji marki polskiej oraz braku gotówki obiegowej, wyrzucono na rynek duże zapasy papieru, skrzętnie skupowanego w okresie spadku waluty. Skupowano papier droższy, zjawiał się więc nadmiar go na rynku, papier drukowy nie dochodził do rąk pośredników, to też zapasu tego papieru na rynku niema. Sytuacja ta była krótkotrwałą i te papiernie, które chwilowo produkcję ograniczyły, stopniowo wracają do norm z przed kryzysu.

Podwyższenie zagranicznej taryfy listowej.

Rozporządzeniem ministerjalnem z 13 kwietnia br. („Monitor polski“ z 18 maja br. Nr. 112) podwyższono zagraniczną taryfę listową i ustanowiono równocześnie w obrocie z Czechosłowacją niższe stawki niektórych opłat, a mianowicie:

1. Listy z wykładem:

a) do Czechosłowacji:
do wagi 20 gramów — 40 Mk.,

za każde dalsze 20 gramów — 25 Mk.

b) do innych krajów:

do wagi 20 gramów — 50 Mk.,

za każde dalsze 20 gramów — 25 Mk.

Waga listów nie może przekraczać 2 kilogramów, a wymiary w każdym z trzech kierunków nie mogą być większe, niż 45 centymetrów, lub, jeżeli list ma formę rulonu — niż 75 centymetrów w kierunku długości i 10 centymetrów w średnicy.

2) Kartki pocztowe

a) do Czechosłowacji:

za kartkę pojedynczą lub za każdą z obu części kartki z opłaconą odpowiedzią — 25 Mk.

b) do innych krajów:

za kartkę pojedynczą lub za każdą z obu części kartki z opłaconą odpowiedzią — 30 Mk.

Największy dopuszczalny wymiar kartek pocztowych: długość 14 centymetrów — szerokość 9 centymetrów, najmniejszy zaś wymiar: długość 10 centymetrów — szerokość 7 centymetrów.

3) Druki z wykleiczasopisma:

za każde 50 gramów — 10 Mk.

Dla wzajemnego ruchu czasopism między Polską a Czechosłowacją obowiązują taryfy wewnętrzne.

Waga druków zwykłych i czasopism nie może przekraczać 2 kilogramów. Waga pojedynczo wysyłanych tomów dzieła może wynosić 3 kilogramy.

Wymiary najwyższe: jak dla listów.

4) Druki wypukłe dla ociemniałych:

a) do Czechosłowacji:

za każde 500 gramów — 1 Mk.

b) do innych krajów:

za każde 500 gramów — 5 Mk.

Waga druków wypukłych dla ociemniałych nie może przekraczać 3 kilogramów.

Wymiary najwyższe: jak dla listów.

5) Papiery handlowe:

za każde 50 gramów — 10 Mk.

najmniej jednak — 50 Mk.

Waga papierów handlowych nie może przekraczać 2 kilogramów.

Wymiary najwyższe: jak dla listów.

6) Próbk towarów:

za każde 50 gramów — 10 Mk.,

najmniej jednak — 20 Mk.

Waga próbek towarów nie może przekraczać 500 gramów, a wymiary nie mogą być większe, niż 30 centymetrów na długość, 20 centymetrów na szerokość i 10 centymetrów na wysokość, lub, jeżeli mają formę rulonu, niż 30 centymetrów na długość i 15 centymetrów średnicy.

7) Różnolita zawartość (złączenie w jedną przesyłkę próbek, druków i papierów handl.):

za każde 50 gramów — 10 Mk., — przyczem,

jeżeli przesyłka zawiera:

a) tylko druki i próbki: najmniej 20 Mk.,

b) również papiery handlowe: najmniej 50 Mk.

Waga najwyższa: 2 kilogramy, przy dołączeniu zaś druków dla ociemniałych: 3 kilogr.

Wymiary najwyższe: jak dla każdego poszczególnego rodzaju przedmiotów złożonych w jedną przesyłkę.

8) Polecenie przesyłek listowych — 50 Mk.

9) Zwrotne poświadczenie odbioru na przesyłkę poleconą:

a) przy nadaniu — 50 Mk.,

b) po nadaniu — 100 Mk.

10) Reklamacja przesyłek zwykłych lub polecanych — 100 Mk.

11) Należność za doręczenie pośpieszne (przez ekspresa) — 100 Mk.

12) Żądanie wycofania lub zmianv adresu:

a) drogą pocztową — 100 Mk.,

b) drogą telegraficzną, należność za telegram według zwyczajnej taryfy zagranicznej.

§ 2. Za nieopłacone lub niedostatecznie opłacone zagraniczne przesyłki listowe pobiera się od adresatów dopłatę w podwójnej wysokości brakującej opłaty, przyczem powyższa dopłata nie może być mniejsza, niż 30 marek.

§ 3. Zasadniczo wszystkie przesyłki listowe w obrocie zagranicznym mają być w całości opłacone przez nadawców.

Nieopłacone, lub niedostatecznie opłacone przesyłki listowe wszelkiego rodzaju należy zatem zwracać, o ile możności, nadawcom celem uzupełnienia brakującej opłaty.

Nieopłacone druki, czasopisma, próbki towarów i papiery handlowe wykluczone są od przewozu, a w razie niemożności zwrotu nadawcy, uważane są jako przesyłki niedoreczalne.

§ 4. W obrocie z obszarem Wolnego miasta Gdańska obowiązują taryfy wewnętrzne.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze weszło w życie z dniem 1 maja 1922 roku na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Utworzenie ekspozytury Urzędu celnego w Urzędzie pocztowym Bielsko I.

Dyrekcja poczt i telegrafów w Krakowie zawiadomiła Izbę, iż z dniem 1 maja 1922 zaprowadzono w Urzędzie pocztowych Bielsko I ekspozyturę Urzędu celnego.

Urząd ten upoważniony jest odtąd do odprawy celnej wszystkich przesyłek pocztowych nadchodzących z zagranicy, a przeznaczonych do Urzędów pocztowych Śląska Cieszyńskiego z wyjątkiem Cieszyna, który własne paczki celnicze odbiera do Urzędu pocztowego w Białej i Lipniku koło Białej.

Zwolnienie z pod sekwestru angielskiego.

Wskutek interwencji Poselstwa Polskiego w Londynie przedłużył rząd angielski do 8 sierpnia b. r. termin wnoszenia dokumentów, udowa-

dniających obywatelstwo polskie, do podań wniesionych przed 16 stycznia b. r. o zwolnienie z pod sekwestru majątków obywateli polskich w Anglii.

Wystawa sztuki kościelnej w Toruniu.

Towarzystwo Przyjaciół Sztuk Pięknych w Toruniu urządza w maju, czerwcu i lipcu b. r. Wystawę Sztuki Kościelnej w Toruniu.

Jest to pierwsza wystawa tego rodzaju na ziemiach polskich, które teraz po przyłączeniu do Macierzy powinny okazać całej Polsce swoje skarby sztuki i kultury.

Wobec wielkich zjazdów duchowieństwa i nauczycielstwa, konserwatorów sztuki, artystów i wytwórców na tym polu, oraz wycieczek młodzieży z całej Polski, które się w tym okresie odbędą, wystawa Sztuki Kościelnej będzie miała wielkie znaczenie artystyczne i społeczne oraz da świadectwo kultury kraju i będzie bodźcem do inicjatywy i pracy na tym polu.

Wystawa obejmie całość sztuki kościelnej:

1. Okazy starożytne, nowoczesne i projekty oraz rys. fotogr. i reprodukcje:

- a) planów kościołów, klasztorów, kaplic i figur przydrożnych,
- b) pomników, płyt nagrobkowych, sarkofagów i nagrobków,
- c) ołtarzy, witraży, polichromji wnętrza etc.,
- d) paramentów, naczyń etc. (kielichy, monstrancje, cyborja, relikwiarze, kropielnice, kadzielnice, trybularze, świeczniki, lampy, pająki, krzyże i berła bractw),
- e) ornatów, chorągwi, antepedjów, dalmatyk i kap. baldachimów, arrasów i tkanin dekoracyjnych,
- f) sprzętów kościelnych i zakrystyjnych (stale, trony biskupie, fotele, feretrony etc.),
- g) opraw i okuć ksiąg liturgicznych, mszałów, kancjonałów etc.,
- h) dzwonów i dzwonnice,
- i) obrazów i reprodukcji urzędowości kościelnych i obchodów,
- j) dewocjonalji (obrazy i obrazki św. Pańskich, figury, medaliony, szkaplerze, różańce i opłatki),
- k) starych rękopisów iluminowanych, druków dokumentów, pieczęci, ilustr. ksiąg liturgicznych, biblij, żywotów ŚŚ. Pańskich etc.

Targ Orientalny w Bratysławie.

W Bratysławie (Czechosłowacja) na terenach przystani Dunajskiej odbędzie się w dniach od 9 do 16 lipca 1922 r. Targ Orientalny.

Targ będzie pomieszczony w 6 do 7 umyślnie w tym celu zbudowanych pawilonach, obszernych i jasnych.

W pawilonach tych będą urządzone przedziały z trzema ściankami, wielkość 4, 6, 12 lub 16 metrów kw.

Wystawa będzie podzielona na następujące grupy:

1. Przemysł metalurgiczny, samochody i działy pokrewne.
2. Przemysł elektrotechniczny i oświetlenie.
3. Mechanika.
4. Budownictwo i inżynierja.
5. Przemysł chemiczny.
6. Wyroby ceramiczne, szklane i kamienne.
7. Ludowy przemysł artystyczny.
8. Grafika.
9. Zabawki.
10. Klejnoty.
11. Instrumenty muzyczne.
12. Przemysł garbarski, szewski i rymarski.
13. Artykuły spożywcze i przedmioty codziennego użytku.
14. Przemysł papierniczy i księgarski.
15. Meble.
16. Przemysł włókienniczy.
17. Przemysł konfekcyjny i kuśnierski.
18. Galanterja.
19. Artykuły sportowe.
20. Kąpiele i higiena.
21. Żegluga parowa na Dunaju.

Czechosłowackie Ministerstwo kolei udziela przybywającym na Targ zniżek kolejowych (33%) i paszportowych (75%).

Z powodów walutowych wprowadzone będą dla polskich interesentów pewne udogodnienia według umowy z każdym z osobna.

Formalności celne ograniczone będą do minimum.

Osoby udające się na Targ Orientalny zwracać się mogą do poselstw i konsulatów czechosłowackich o pomoc, tudzież zakupno legitymacyj.

Konsulat czechosłowacki w Krakowie upoważniony jest zniżyć opłaty za miejsca (standy) dla wystawiających firm polskich o 75% opłat zwykłych.

Wobec tego, że koszta produkcji w Polsce są obecnie o wiele niższe, niż w innych państwach, to się odbija na cenie towarów, wystawcy polskich produktów na Targu Orientalnym liczyć mogą na pomyślny rezultat.

Nawiązanie stosunków handlowych z kolonjami portugalskimi.

Ministerstwo przemysłu i handlu doniosło Izbie, że ostatnia wystawa próbek polskiego przemysłu na jarmarku w Utrechcie wzbudziła zainteresowanie się w Portugalji szeregiem artykułów, zwłaszcza wyrobami bawełnianymi i wełnianymi dla kolonji portugalskich, alkoholem, tudzież wyrobami przemysłu żelaznego.

Po bliższe informacje co do stanu rynku na poszczególne artykuły można się zwracać do Poselstwa Polskiego w Madrycie.

Nawiązanie stosunków z Królestwem S. H. S.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu przesłało Izbie niektóre uwagi co do nawiązania stosunków handlowych przez polskie koła handlowo-przemysłowe z Królestwem S. H. S.

W związku z ograniczeniem obrotu dewizami i walutami kupcy jugosłowiańscy przed nabyciem dewizy muszą stwierdzić potrzebę jej kupna fakturą w oryginale lub w odpisie. Dopiero na tej podstawie kupiec tamtejszy otrzymuje od Banku Narodowego pozwolenie na kupno dewizy, która musi jednak opiewać na tę walutę zagraniczną, która jest w obiegu w tym kraju, gdzie towar został kupiony. Wobec tego kupiec, któryby kupił towar w Polsce za walutę inną, niż polskie marki, nie mógłby wogóle otrzymać dewizy, opiewającej na walutę frankową lub inną, otrzymać zaś, może dewizę tylko na marki polskie, na które musi opiewać i sama faktura.

Powyzsza okoliczność jest bardzo ważna dla naszych kół przemysłowo-handlowych, gdyż firmy nasze wystawiają zwykle oferty na walutę frankową.

Kupno-sprzedaż na rynku jugosłowiańskim odbywa się w dwojaki sposób:

1) bezpośrednio, co jest możliwe dla firm zagranicznych, które dobrze już znają tamtejszy rynek zbytu;

2) pośrednio przez te firmy, które nie miały jeszcze sposobności wejść w ścisłe stosunki z jugosłowiańskimi kołami handlowymi i nie mogły zaznajomić się z tamtejszemi stosunkami. W tym ostatnim wypadku wedle przekonania Belgradzkiej Izby handlowej byłoby najodpowiedniej, by polscy producenci postarali się o stałe zastępstwa swoje w Królestwie S. H. S. W tem będzie im pomocny Wydział Konsularny Poselstwa w Belgradzie, który w porozumieniu z tamtejszemi Izbami Handlowymi poda interesentom osoby, względnie firmy fachowe, solidne i godne zupełnego zaufania, któreby reflektowały na polskie zastępstwa.

Przy tej sposobności Belgradzka Izba podniosła ponownie, że dobrym zbytem mogłyby się cieszyć polskie wyroby wełniane, bawełniane i lniane, oraz jutowe.

Targ w Göteborgu.

W dniach od 3 do 9 lipca 1922 odbędzie się „V. Targ Szwedzki“ w Göteborgu.

Targ ma mieć charakter krajowy; znajdujące się na nim eksponaty będą wyłącznie pochodzenia szwedzkiego.

Na Targu reprezentowane będą wszystkie działy wytwórczości szwedzkiej, wobec czego stanowić on będzie okazję dla zaznajomienia się naszych importerów z tamt. rynkiem.

Eksport maszyn rolniczych do Marokku.

Poselstwo Polskie w Madrycie zwraca uwagę na możliwość eksportu z Polski do Marokku maszyn rolniczych. Zdaniem Poselstwa byłoby najwłaściwszem, aby polskie firmy porozumiały się bezpośrednio z zainteresowanymi firmami w Marokku.

Cło od maszyn rolniczych pobiera się w francuskim Marokku w wysokości 12 i pół proc. ad valorem. Niektóre maszyny i narzędzia rolnicze opłacają cło zniżone w wymiarze 2 i pół proc. od wartości.

Zestawienie odnośnych maszyn i narzędzi rolniczych jakoteż spis firm importujących maszyny rolnicze do Marokku przeglądać mogą zainteresowane firmy w biurze Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie.

Eksport do Grecji.

Firmy zainteresowane w wywozie do Grecji otrzymać mogą w biurze Izby adres wielkiego przedsiębiorstwa handlowego w Atenach, które interesuje się polskimi wyrobami przemysłowymi.

Księga adresowa bułgarska.

W ostatnim czasie wyszła z druku w języku niemieckim „Handlowa i przemysłowa księga adresowa bułgarska“ („Bulgarisches Handels- und Industrie Adressbuch“).

Księgę tę nabywać można wprost u firmy nakładeckiej (Verlag der Sofioter Handelszeitung) w Sofji (Tetewenskastrasse 20).

Sprzedaż metali ze stoków estońskich.

Osoby interesowane przejrzeć mogą w biurze Izby handlowej i przemysłowej warunki sprzedaży metali ze stoków estońskich nadesłanych przez Ministerstwo przemysłu i handlu w Warszawie.

Opłaty przy wywozie drzewa z Czechosłowacji.

W biurze Izby handlowej i przemysłowej przeglądać można wykaz opłat wywozowych na drzewo z Czechosłowacji.

Sprawozdanie gospodarcze z Medjolanu w marcu 1922.

Osoby interesowane przejrzeć mogą w biurze Izby wyciąg z raportu gospodarczego Konsulatu Rzeczypospolitej Polskiej w Rzymie.

Ogłoszenie rozprawy ofertowej na paszę.

Celem zabezpieczenia dostawy paszy dla koni od 1-go lipca 1922 do 3-go czerwca 1923 r. a to około 800 q. siana, 350 q. koniczyny i 350 q. słomy rozpisuje Zarząd żupy solnej w Wieliczce publiczną rozprawę ofertową.

Postanowienia dotyczące wnoszenia ofert, warunki licytacyjne, oraz wzory ofert można przeczytać w Zarządzie żupy solnej w Wieliczce, który też udziela wszelkich bliższych informacji dotyczących powyższej dostawy.

Należycie osteplowane oferty mają być wniesione w zapieczętowanych kopertach z napisem: „Oferta NN. na dostawę paszy dla koni“ najdalej do godziny 11-ej przed południem dnia 12 czerwca 1922 roku do Zarządu żupy solnej w Wieliczce.

Otwarcie ofert, przy którym oferenci mogą być obecni, nastąpi tegoż dnia w biurze Naczelnika Zarządu żupy solnej o godz. 11 przed południem.

Wadium w wysokości 2% oferowanej kwoty ma być dołączone do oferty lub złożone w kasie Zarządu żupy solnej, a kwit depozytowy dołączony do oferty.

Oferty wniesione po upływie terminu, nie na przepisanych formularzach, lub też nie odpowiadające warunkom licytacyjnym nie będą uwzględnione.

O wyniku tej rozprawy ofertowej rozstrzygać będzie Dyrekcja Państwowych Zakładów solinarnych w Krakowie, przyczem nadmienia się, że tylko ci oferenci mogą być uwzględnieni, którzy wykażą w sposób wszelką wątpliwość wykluczający możliwość wykonania tej dostawy tak co do ilości, jakoteż co do jakości, a więc w pierwszej linii producenci, następnie, że Dyrekcji Państwowych Zakładów solinarnych przysługuje prawo dowolnego wyboru między oferentami, bez względu na cenę, lub też nie uwzględnienia żadnej z wniesionych ofert.

Zmiany w rejestrze handlowym.

Wpisano firmy:

Fabryka maszyn rolniczych „Odlew“ w Krakowie, spółka akcyjna.

Międzynarodowy Dom handlowy i ekspedycyjny Brakerhoff, Lipszycy i Spółka, spółka z ogr. odp. w Warszawie, Oddział w Krakowie.

„Tretom“. Towarzystwo sprzedaży kaloszy fabryki gumy Helsingborg, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

„Lector“ Instytut literacki, spółka z ogr. odp. we Lwowie, Oddział w Krakowie.

„Wanda i Warta“ Spółka dla wyrobu konfederatek, czapek, kapeluszy, chusteczek i fartuszków i zbyt tychże, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Krakowskie Biuro Handlowe, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

„Płaszowska odlewnia żelaza i metali, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

„Sol-Torpedo“ specjalne aparaty elektryczne, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

„Blok“ Towarzystwo dla handlu i przemysłu, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

„Transakcja“ Dom komisowo-handlowy i biuro pośrednictwa pracy przy sprzedaży nieruchomości, spółka z ogr. odp. w Krakowie.

Kawiarnia „Rovał“ w Krakowie, spółdzielnia z odpowiedzialnością udziałami.

„Pogoń“ Dom komisowy Kazimierza Łukaszewicza w Rzeszowie.

Heimann Kleinmann, handel towarów modynych i galanterijnych w Rzeszowie.

Sinton Mangel, handel obuwia w Rzeszowie.

Henryk Łabudzki, wyszynk napoi spirytusowych w Głogowie.

Droguenja Magistrów farmacji Konrada i Marii Feier w Rzeszowie.

„Zgoda“ Fabryka cukierków i przetworów owocowych Bronisławy Pilz w Rzeszowie.

Norbert Tadeusz Janik, kamieniarstwo w Rzeszowie.

Fabryka uli Alfreda Hr. Potockiego i Ski w Leżajsku.

„Teropol“ destylarnia teru, fabryka papy dachowej i przetworów chemicznych, spółka akcyjna w Krakowie.

Dom komisowo-handlowy „Pol-Orient“ spółka z ogr. odp. w Krakowie.

„Wuk“ Polska wytwórnia zabawek w Krakowie, spółka z ogr. odp.

Dr. Józef i Juliusz Bulanda, biuro dla handlu zagranicznego w Krakowie, ul. Felicjanek 14.

„Małopolska“ Dom handlowo-komisowy Maryli Reissowej w Rzeszowie.

Związek spółdzielni jajczarskich „Jajo“ zrzeszenie zar. z ogr. odp. w Krakowie.

Zmiany przeprowadzono przy firmach:

Centralna droguenja J. Link, spółka z ogr. odp. w Krakowie. — podwyższenie kapitału akcyjnego).

Spółdzielnia spożywcza pracowników kolejowych „Rozwój“ w Nowym Sączu (zmiany w zarządzie).

Ziemski Bank Kredytowy, filja w Krakowie, Zakład główny we Lwowie (prokurę udzielono Marjanowi Drappeli).

Cukiernia Lwowska dawniej Jana Michalika, spółka z ogr. odp. w Krakowie (zmiana w zarządzie).

Krakowska gazownia miejska (zmiana w zarządzie).

Towarzystwo eksportowe „Pecus“ spółka z ogr. odp. w Krakowie w likwidacji (zmiana likwidatora).

„Solidarność“ Spółdzielnia kolejowców spożywców w Skawinie z ogr. odp. (zarządzenie likwidacji).

Towarzystwo pożyczkowe i oszczędności w Skawinie, stow. zar. z ogr. por. (zmiana w Dyrekcji).

Spółka mleczarska w Żegocinie, stow. zar.
z ogr. por. (zmiana w zarządzie).

Wykreślono firmy:

Związek okręgowy polskich spółdzielni spo-

żywczych pracowników kolejowych „Wisła“
w Krakowie.

Samopomoc urzędników agrarnych w Kra-
kowie.

JÓZEF GORECKI
REPREZENTACJA KRAJOWYCH FABRYK
PRZEMYSŁU METALOWEGO
BIURA CENTRALNE i SKŁADY: **KRAKÓW**
UL. STAROWIŚLNA 46.
ADRES TELEGR. JUGOR KRAKÓW* TEL. N° 245
DOSTARCZA NAJLEPSZEJ JAKOŚCI:
TKANINY DRUCIANE, SIATKI DO OGRODZENIA
i RAFY, DRUT SUROWY i OCYNK., LUNY,
GWÓDZIE, ŁAŃCUCHY, MEBLE i MATERACE
SIATKOWE.
:PRODUKTA GÓRNICZO-HUTNICZE:

KSIĘGI HANDLOWE

JOURNALE AMERYKAŃSKIE

w wielkim wyborze dostarcza

R. ALEKSANDROWICZ

KRAKÓW, Basztowa 11.

(Gmach Izby Handlowej).

Kwas solny 20/22 Bme,
Kwas Siarkowy 66 Bme, i innych kon-
centracji
Kwas Azotowy 27 i 36 Bme, raf.
Kwas Mrówkowy 80%
Kwas Akumulatorowy 22 Bme.,
Sól glauberską, kalcynowaną i krystal.
Sól gorzką
Salmiak proszk. i w kawałkach subl.
Alun krystal. w kawałkach

Antychlor (Perform)
Siarczan miedzi i żelaza
Chromkali
Żółty cjanek potasu (Gelbkali)
Chlorek (Chlorkalk 110/115)
Saletra proszk. (Kalisalpeter)
Siarka w laskach
minium ołow. Bleibergera
Biel ołowiu
Szelak orange T. N.

poleca do szybkiej dostawy Firma

JÓZEF JACOBSONH

Kraków, ul. Wrzesińska 1. 3.

Telefon Nr. 3065.

Telegramy Józef Jacobsohn Kraków.

ZASTĘPSTWO SAMOCHODÓW FABRYKI „FIAT“ W TURYNIE

JAN KOWALSKI i Ska

Kraków, ul. Radziwiłłowska 28. Tel. 1253.

Samochody osobowe, ciężarowe, omnibusy i traktory

Mączka odżywcza „PHARMA“ Mączka odżywcza

jest jako preparat naturalny łatwo strawny, o znacznej sile odżywczej
najlepszym środkiem do wykarmienia niemowląt.

Wszędzie do nabycia!

Baczyć na markę ochronną obok uwidocznioną

Wedle orzeczeń lekarskich, najidealniejszym środkiem przeciw reumatyzmowi stawów
mięśni, nerwobólom, bólowi krzyżów, ischias, porażeniom i t. p. jest

„SAPOMENTHOL MATULI“

Do nabycia we wszystkich
aptekach i droguerjach.

EUGENIUSZ MATULA fabryka środków leczniczych Ska z ogr. odpow. w Krakowie